

Pyhäkön Lamppu

*"Eikä Jumalan lamppu
ollut vielä sammunut" 1. Sam 3:3*

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 6/2009

NIISTÄ PÄIVISTÄ TÄHÄN PÄIVÄÄN

≡ JUHANA POHJOLA

Ja tapahtui niinä päivinä...

Joulunaika vie meidät jälleen niihin päiviin, jolloin jotain todella tapahtui. Ajassa ja paikassa, historiallisena hetkenä Jumalan pelastussuunnitelmat alkoivat toteutua vastaansanomattomasti. Siksi kristinuskon julistukseen on aina liittynyt niiden päivien merkkihenkilöitä: Augustus, Kyrenius, Herodes ja Pontius Pilatus.

Mutta niin tärkeää kuin evankeliumille onkaan ankkuroitua historiaan, me emme saa koskaan jäädä niihin päiviin. Sillä meidän uskomme ei koskaan elä 'niissä päivissä'. Jumala ei toimi vain jossain siellä kaukana. Monet omasta turvallisuuden tunteestaan kiinni pitäen kyllä voivat puhua Jumalasta ja Raamatusta 'niihin päiviin' liittyen ilmaisten näin ehkä arvostusta mutta samalla pysyvää välimatkaa. Kaikenlaista on tapahtunut ja kirjoitettu menneinä päivinä, mutta mitä se todellisesti minun päivääni liittyy. Jouluevankeliumikin kuuluu joulunpyhien traditioon, mutta ei allakani muihin päiviin. 'Niinä päivinä' oli monenlaisia käsityksiä Jumalasta, ihmisestä, pelastuksesta, avioliitosta, mutta mitä ne näihin päiviin liittyvät. Näin Jumalan sana haudataan omalla kohdalla menneisyyteen.

Tämä voi näkyä myös romanttisessa takertumisessa kirkon menneisiin kultaisiin aikoihin. On helpompi elää 'niissä päivissä', jolloin oli herätystä, suuria joukkoja, kykeneviä kirkonmiehiä ja palavia saarnaajia. On toki hyvä nähdä Herran työ menneinä päivinä, koska se antaa oikeaa kärsivällisyyttä ja näkökykyä nykyiseen tilaan. Mutta jos se muuttuu hurskaaksi jahkailuksi seurata Jumalan sanaa nykyisessä hetkessä, se on epäuskoa ja tottelemattomuutta.

Teille on tänä päivänä...

Kristinuskossa on aina kyse ajan-kohtaisuudesta. Mutta tässä voidaan mennä kahteen suuntaan. Joko me itse muokkaamme sen 'tätä päivää' olevaksi tai sitten se tulee meille 'tähän päivään' ja muokkaa meitä. Jos seuraamme edellistä, kirkosta tulee kristillisissä kehyksissä oleva kuva ympäröivästä yhteiskunnasta ja saarnaajista aikamme arvojen megafoneja. Mutta jos seuraamme jälkimmäistä, kuulemme joka päivä ihmiselämää muuttavan sanoman: *Tänä päivänä minulla on Vapahtaja.* Jumalan sana onkin aina tässä ja nyt. Tänään se kohtaa sinut ja minut. 'Tänä päivänä' ei anna kenellekään meistä mahdollisuutta piiloutua menneisyyteen tai siirtää vastuutamme Jumalan edessä tulevaisuuteen. Olemme Jumalan puhuttelussa juuri nyt.

Luukas puhuttelevasti kertoo, miten jouluyönä täyttynyt psalmin sana: *Sinä olet minun poikani, tänä päivänä minä sinut synnytin* (Ps.2:7) toteutuu aina siellä, missä Jeesus kohtaa sanallaan ihmiset. Tänä päivänä –puhuttelu on aina iankaikisuushetki. Se on tulevan ikuisen hyvän tai tuomion toteutumista nykyhetkessä. Nasaretin synagogassa Jeesuksen läheiset saivat kohdata kutsun: *Tänä päivänä tämä kirjoitus on käynyt toteen teidän korvainne kuullen* (4:21). Tämä kutsu sai kuulijoissa aikaan vihan ja torjunnan. He pahentuivat Jeesuksen ulkoiseen heikkouteen. Mutta kuinka toisenlainen vastaanotto oli siellä, missä itse oltiin heikoilla, ulkoisen hyvinvoinnin keskellä sydämen tyhjyydessä. *Sakkeus, tule nopeasti alas, sillä tänään minun pitää oleman sinun huoneessasi* (19:5). Tänä päivänä syntynyt Pelastaja tuli tänä päivänä pelastukseksi siihen kotiin. Myös sille, joka katseli hukkaan heitet-

tyä elämäänsä ja joka tunsu elämän voiman pakenevan ruumistaan, ristinnaulitun Kristuksen sanat olivat kaikki minkä varaan jäädä. Siksi ristinryövärin pitkäperjantai muuttuikin pääsiäisaamuksi: *Tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa* (23:43). Jos hän ristinkin voi muuttaa elämänpuuksi, niin siksi sinunkaan elämässäsi ei voi tulla niin pimeää päivää, etteikö Kristus itse olisi siellä elämänä ja valona läsnä.

Luther-säätiön työssä me haluamme elää tähän päivään tulevan Jumalan sanan kanssa ja voimasta. Se ei anna meille mahdollisuutta väistää niitä tilanteita, joissa joudumme ristiriitaan tämän päivän mielipiteiden ja päätösten kanssa. Mutta ennen kaikkea se antaa ilon siitä, että meillä on jotakin todellista ja muuttumaton- ja jaettavaa ja lahjaksi annettavaa jokaiselle pelokkaalle, langenneelle ja omasta tyhjyydestään kärsivälle juuri tähän päivään. Me saamme tässä hetkessä kuuluttaa sitä vanhaa mutta aina yhtä ihanaa enkelien ilosanomaa: *Tänä päivänä sinulle on syntynyt Vapahtaja!* ■

MISSIONSPROVINSEN SAI UUDEN PIISPAN

✍️ PETRI HILTUNEN

🌐 WWW.MISSIONSPROVINSEN.SE

Ruotsin lähetyshiippakunnan lähetyspiispa Arne Olsson ilmoitti jäävänsä eläkkeelle maaliskuussa 2010 saavuttaessaan 80 vuoden iän.

Olsson valittiin Missionsprovinsein ensimmäiseksi piispaksi vuonna 2005. Tämä rauhallinen ja hyväntuulinen esipaimen on vihkinyt Suomen jumalanpalvelusyhteisöjen palvelukseen jo kahdeksan pastoria, jotka edelleen ovat hänen kaitsennassaan.

Ehdolle lähetyspiispan virkaan asetettiin Bengt Birgersson, Roland Gustafsson sekä Per-Anders Grunnan. Lähetyshiippakunnan kaksi muuta piispaa, Lars Artman ja Göran Beijer eivät asettuneet ehdolle vaaliin. Hiippakuntakokouksen rukouksena oli, että ”Herra Kristus antaisi apunsa oikeanmielisen piispan ja Siionin muuriin vartijan valintaan”. Marraskuun 28. päivänä toimitetussa vaalissa valituksi tuli Roland Gustafsson.

Gustafsson on 57-vuotias pitkän linjan teologi ja lähetystyöntekijä. Hän on toiminut järjestönsä Evangelisk Lutherska Mission - Bibeltrogn Vänner (Raamattu-uskolliset ystävät) lähetysjohtajana jo usean vuoden ajan. Gustafsson on toiminut yli kymmenen vuotta lähetystyössä Keniassa, jossa hän pääasiassa opetti Matongon pappisseminaarisissa. Ruotsissa Gustafsson on opet-

tanut lähetysteologiaa Göteborgin seurakuntatiedekunnassa.

Gustafsson tunnetaan tarmokkaana, yhteistyökykyisenä ja Raamattuun sitoutuvana teologina. Rolandin perheeseen kuuluu Ingrid-vaimon lisäksi neljä aikuista lasta.

Piispanvihkimys on tarkoitus toteuttaa Ruotsissa maaliskuun 20. päivänä 2010. Sulkekaa uusi lähetyspiispa rukouksiinne!

PIISPA SUOMEEN

Lähetysprovinssin vuosikokous hyväksyi 14.11.2009 esityksen uudesta, neljännessä piispasta. Hänet valitaan ja vihitään Suomeen. Uuden piispan tehtävänä on toimia erityisesti jo Ruotsissa vihittyjen Luther-säätiön pastorien esipaimenen sekä vihkiä uusia pastoreita jumalanpalvelusyhteisöjä palvelemaan. Näin pitkään ollut tarve paimenten paimenelle saa osaltaan vastausken.

Piispan vaali etenee siten, että papisto valitsee kolme ehdokasta. Sen jälkeen Luther-säätiön valtuuskunta kokoontuu heti vuoden alussa valitsemaan yhdessä papiston kanssa näistä yhden, jota esitetään Ruotsin lähetyshiippakunnan hiippakuntakokoukselle, joka tekee asiassa päätöksen 16.1.2010 aikana. Silloin piispan nimi on selvillä.

Suomeen tuleva lähetysprovinssin (missionsprovinssin) neljäs piispa siunataan virkaansa keväällä Suomessa. Hän tukee osaltaan suomalaisen lähetyshiippakunnan muodostamisessa. Piispa tulee myös vierailemaan Luther-säätiön yhteydessä toimivissa jumalanpalvelusseurakunnissa. Tämä on suuri historiallinen askel. Yhteistä esirukousta tarvitaan paljon. ■

Sisällys 6/2009

1. Pääkirjoitus
3. Missionsprovinssin sai uuden piispan
4. Immanuel
5. Joulusaarna saarnaajille

6. ”Maria, Herran piikanen” vai Kristus, Vapahtaja?
8. Lapsen evankeliumi
9. Piispa Arnen Olssonin joulutervehdys

10. ”Herra, hän haisee jo!”
 12. Tuoreet vanhemmat joulun odotuksessa
- Kannen kuva: Adoration of the magi.
St. Michael Cathedral, Toronto

Milloin joulukuukausi alkoi? Joulukuukausi on alkoi jo silloin, kun Poika iankaikkisuudessa suostui ilolla Isän tahtoon ja kun Pyhä Henki täydestä sydämestään oli valmis kirkastamaan Poikaa tämän joka askeleella. Poika oli Isän ilo ja sydämen suurin aarre, mutta hänen oli kuljettava raskas tie, niin raskas, että kenestäkään muusta ajassa ja ikuisuudessa ei olisi siihen ollut. Se tie vei hänet Isän helmasta Beethleheemiin, Nasaretiin ja Golgatalle. Joulun alku on siis ikuisuudessa.

Syntiinlankeemuksen aiheuttaman kuvaamattoman synkeyden ja rangaistuksen keskelle Jumala syytti lupauksellaan toivon valon: Hän lupasi, että oli tuleva ”Vaimon siemen”, joka oli aikanaan murskaava käärmeen, saatanan pään. Tämä valo oli aivan kuin joulutähden ensimmäinen tuike. Joulukuukausi alkoi siis myös kadotetun paratiisin reunalla.

PALAVASSA PENSASSA

Israelin kansa joutui raatamaan Egyptin orjuudessa rakentaen mielettömiä muistomerkkejä suuruudenhullujen sortajiensa kunniaksi. Se huusi isiensä Jumalan puoleen. Israelilaisista tuntui, kuin taivas olisi yhtä kova, kuin ne tiilet ja kivet, joita he joutuivat kantamaan kätet ja jalat verissä. Jumala ei tuntunut kuulevan kansan avunhuutoja. Mutta Jumala antoi eräälle perheelle lapsen, joka oli vievä kansan vapauteen. Joulukuukausi alkoi Niilin rantakaislikossa, kun Jumala varjeli Mooseksen ja kasvatti hänet vapauttajaksi.

Jo pitkään elettyään, Mooses koh-

tasi Jumalan palavassa pensaassa. Mooseksesta tuli yksi ihmiskunnan historian suurimmista uskonnollisista johtajista. Mutta Jumala ei puhunut hänelle olevaisen salaisuuksista, syvällisiä totuuksia Jumalan ja ihmisen suhteesta, vaan julisti tälle joulun sanoman: *”Minä olen nähnyt kansani kurjuuden Egyptissä ja kuullut heidän huutonsa sortajainsa tähden; niin, minä tiedän heidän tuskansa. Sentähden minä olen as-*

tunut alas vapauttamaan heidät...” (2. Moos. 3). Myöhemmin tiernapojat ovat laulaneet samaa sanomaa: *”Synti suuri surkia kun särki taivahan, niin täytyi alas astua jo Herran Jumalan...”* Joulukuukausi alkoi palavasta pensaasta.

RAUNIOIDEN KESKELLÄ

Monta vuosisataa myöhemmin Israel oli omaa syytään ja tottelemattomuuttaan joutunut suureen hätään

ja vieraitten valtojen ryöstämäksi ja raastamaksi. Se oli hylännyt elävän Jumalan, Israelin Pyhän ja alkanut joko suorastaan palvella epäjumalia tai sekoittaa oikeata ja väärää jumalanpalvelusta keskenään. Israel oli kulkemassa tuhoaan kohti. Hirveä rangaistus kohtasikin Israelia: se vieti lopulta maastaan, temppele ja kaupungit tuhottiin. Lukematomat ruumiit peittivät Israelin kylien ja kaupunkien kujia. Jumala oli hyljännyt kansansa. Synkimmän synkeyden uhatessa kuului kuitenkin lupaus Vapahtajasta: *”Neitsyt on synnyttävä pojan ja antava hänelle nimeksi Immanuel, Jumala kanssamme”* (Jes. 7). Joulukuukausi alkoi pian raunioiksi rikkirevittävän ja poltettavan maan jumalattomuuden keskellä.

Kun Israel oli joutunut tuntemaan luopumuksensa rangaistusta Babyloniassa, vieraalla maalla jo kymmeniä vuosia, alkoi näyttää siltä, että Jumala oli unohtanut kansansa. Israelilaiset joutuivat ajattelemaan: Jumala ei enää ole kuninkaamme emmekä me ole hänen kansaansa. Oli kuin Israel olisi palannut Egyptin orjuuteen. Silloin kuului joulun sanoma: *”Nouse korkealle vuorelle, Siion, sinä ilosanoman tuoja; korota voimakkaasti äänesi, Jerusalemi, sinä ilosanoman tuoja. Korota, älä pelkää, sano Juudan kaupungeille: ”Katso, teidän Jumalanne!” Katso, Herra, Herra tulee voimallisena, hänen käsivartensa vallitsee. Katso, hänen palkkansa on hänen mukanaan, hänen työnsä ansio käy hänen edellensä* (Jes 40). Jumala katsoi taas kansansa puoleen. Joulukuukausi alkoi siellä, missä Jumala näytti hyljänneen kansansa.

Kun poltetun Jerusalemin keskellä

ollut temppelin raunio rakennettiin uudestaan vankeudesta paluun jälkeen, siitä tuli vain alkuperäisen varjo. Mutta viisi vuosisataa myöhemmin oli Jerusalemissa upea temppeli. Sen rakennuttaja oli Herodes Suuri. Koko Rooman keisarikunnassa ei juuri ollut sen vertaista rakennusta. Jumalanpalvelukset olivat upeita, pappien asut sellaisia, niin kuin niiden pitikin olla. Uhrit toimitettiin oikein. Israelin usko näytti olevan kukoistuksessaan. Silloin syntyi Jumalan Poika, ei temppelissä veisattujen kiitosvirsiensä soidessa, vaan enkelien julistaessa: *“Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa. Ja tämä on teille merkinä: te löydätte lapsen kapaloituna ja seimessä makaamassa.”* Ja yhtäkkiä oli enkelin kanssa suuri joukko taivaallista sotaväkeä, ja he ylistivät Jumalaa ja sanoivat: *“Kunnia Jumalalle korkeuksissa, ja maassa rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto!”* (Luuk 2). Joulukuun alkoi Jumalan hyvästä tahdosta langenneita, valheellisen uskonnonkin orjuudessa eläviä ihmisiä kohtaan.

AINAINEN JOULU

Joulu on Jumalan vastaus sinunkin hätähuutoosi ja mahdottomuuteesi. Jumalan vastaus on *”Immanuel”* – Jumala on meidän kanssamme. Hän on tullut alas maan alimpiin paikkoihin viedäkseen omansa lopulta ylös, kaikkein korkeimpaan taivaaseen Isän Jumalan luona. Palavasta pensaasta annettu lupaus: *”Minä olen astunut alas...”* toteutui lopullisesti ja pysyvästi Jeesuksen tullessa ihmiseksi. Silloin toteutuivat myös kaikki muut pelastuksen lupaukset. Siitä lähtien Jumala on ollut *”alhaalla”* syntisten luona. Jeesuksen kuoleman, ylösnousemisen ja taivaaseen astumisen jälkeenkään ei Jumala poistunut syntisten luota, eikä jättänyt omiansa orvoiksi. Hän lähetti Pyhän Hengen ja antoi varmat lupaukset läsnäolostaan armonvälineissään. *”Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti”* (Matt. 28). Joulu alkoi ikuisuudessa ja jatkuu ikuisesti, sillä *”me saamme aina olla Herran kanssa. Niin lohduttakaa siis toisianne näillä sanoilla”* (1. Tess. 4). ■

JOULUSAARNA SAARNAAJILLE

✍️ RISTO SORAMIES

Olen nyt 63-vuotias ja minulla on muistoja 60 joulusta. Joulupuheista ja saarnoista on ylinnä yksi teema, jonka muistan jo varhaisimmasta lapsuudestani, eli 40-luvun lopulta: Valitusvirsi joulun kaupallistumisesta. Varmaan jo eRS (ennen Risto Soramiestä) saarnattiin aiheesta, vaikka Hitlerin ja Stalinin hulluus pani sille väkisinkin muutaman vuoden katkon.

Parempi olisi, ettei saarnattaisi siitä aiheesta enää yhtään lisää. Mitä se on auttanut? Onko joulu tullut vähemmän kaupalliseksi? Onko joku tehnyt parannuksen? Onko joku tullut uskossaan terveemmäksi ja vakaammaksi? Joulukaupallistumisen valitus kuuluu niihin kliseisiin, joita ihmisten korvat ovat täynnä ja jotka ovat kuitenkin niin poliittisesti korrekteja, ettei kukaan voi muuta kuin myöntää asian olevan niin ja mennä ostamaan lisää joululahjo-

ja, mutta ehkä vähän huonommalla omallatunnolla.

Olisi myös parempi olla saarnamatta siitä, miten ei vielääkään ole rauha maassa ja ihmisillä hyvä tahto, tai siitä, kuinka Mariaa ja Joosefia ei huolitettu majataloon ja kuinka nykyäänkin on ihmisiä, jotka ovat paossa eivätkä pääse Hiltoniin jne, jne, jne... Eipä Jumala kuvitellut, että maahan tulisi rauha, kun Messias syntyi. Eikä Mariaa ja Joosefia diskriminoitu, vaan majatalossa ei tosiaan ollut tilaa: minkäs teet *”koko maailma”* oli verolle pantava ja siksi puolet maailmaa liikkeellä. Talli ei siihen aikaan ollut mitenkään mahdoton ratkaisu. Koko höpinä majatalon emännän ja isännän sydämen kovuudesta on tuulesta temmattua; ei Evankeliumi puhu siitä mitään. Tosiasia vain on, että saarnaajista on aina ollut kiva moralisoida, varsinkin kun sen voi tehdä yleisten kli-

seitten avulla – se ei maksa mitään. Ei tarvitse edes kamppailla saarnatekstin kanssa, eikä kukaan voi haukkua saarnan sisältöä, sillä se on yltenyt yleisesti hyväksytyyn sonnan tasolle, etten pahemmin sano.

Mitäs jos saarnattaisiin vaikka siitä, kuinka jo meistä pahoista ihmisistäkin on hieno antaa lahjoja, ja kerrottaisiin sitten, että lahjoja annetaan sen kunniaksi, että Jumala lahjoitti oman sydämensä, parhaansa meille syntisille, eksyneille ihmispoloisille? Entäs jos sanottaisiin, että nyt on aika iloita, juhlaa, syödä mahansa täyteen ja vähän juodakin, sillä syy on mitä parhain? Lakiakin on saarnattava, mutta laki ei ole sama asia kuin nalkutus ja saman roskan jauhaminen vuodesta toiseen. Eläköön Joulu, hurskaitten toivo ja syntisten riemujuhla! ■

”MARIA, HERRAN PIIKANEN” VAI KRISTUS, VAPAHTAJA?

☞ MARTTI JA MARJA VAAHTORANTA

📷 ČESKY: CHRÁM ZESNUTÍ PŘESVATÉ BOHORODICE, OLŠANSKÉ HŘBITOVY

JOULU ENNEN JOULUA

Kiusaako sinua joulua, jota aletaan viettää jo ennen tuomiosunnuntaita? Kaupunkiin ”tulee joulua” valoineen ja pukkeineen samana viikonloppuna, jona Herran seurakunta muistaa kaiken loppua ja Herran asettumista *tuomitsemaan eläviä ja kuolleita*. Ja kun kristityt aloittavat ensimmäisen adventin jälkeen vakavan valmistautumisen sekä Herran näkyvään tulemiseen lopunaikojen päätteeksi että Hänen armolliseen saapumiseensa nöyränä Kuninkaana tallin seimeen, maallinen ”joulunvietto” on *kuumimillaan*: joululahjojen perässä juostaan kieli vyön alla, mutta pikkujoulujuhlista tullaan kontaten kotiin. Ja kaikkialla soi lopoton joulumusiikki.

Seurakuntaelämäkin on temmattu mukaan tähän pyörteeseen. Moni ammatikseen ”joulua” viettävä tuskin pystyy varsinaisen joulun alkaessa syömään enää palastakaan kinkkua tai piparkakkua eikä laulamaan *Enkeli taivaan* enää yhtään kertaa. Ja kuitenkin vasta loppui joulun *aatto!*

Joulua vietetään *ennen* joulua, ja joululaulut muuttuvat osaksi sitä äänimaailmaa, jossa kuljemme jo kuukausia ennen Herramme syntymän juhlaa. Tuskin enää huomaamme niitä. Emme ehkä myöskään kuule, mitä niissä sanotaan, emme silloinkaan, kun laulamme niitä vielä joulunakin, sitten, kun kauppoissa on alennusmyynti, ja taas juostaan.

MARIA, HERRAN PIIKANEN

Silti myös joululauluissa voi olla ”joulua ennen joulua”. On sellaisia,

jotka sopivat myös adventin aikaan. On lauluja, jotka puhuvat joulun odotuksesta sen varsinaisessa mielessä: niistä yhdeksästä kuukaudesta, jotka kuluivat Marian ilmestyspäivän ja Jeesuksen syntymäpäivän välillä.

Tällainen on myös se laulu, joka Suomessa tunnetaan nimellä ”Maria, Herran piikanen”.

*Maria, Herran piikanen,
Kyrie eleison.
Käy halki ruusupensaikon, mi vailla
lehvää kukkaa on.
Jeesus ja Maria.*

*Maria, Herran piikanen,
Kyrie eleison.
Ketä kantaa alla sydämen, pyhää Va-
pahtajaa ihmisten.
Jeesus ja Maria.*

*Maria, Herran piikanen,
Kyrie eleison.
Näin metsän halki kulkeissaan saa
kaikki ruusut puhkeemaan.
Jeesus ja Maria.*

(Suom. Anna-Maija Raittila, <http://www.kirjasto.oulu.fi/NeitsytMaria/slide25.html>)

Kukapa ei tuntisi tätä laulua? Kaikki ovat sen kuulleet, ja moni on sitä

myös laulanut. Kauniilta se on kuulostanut, mutta samalla ehkä vähän pinnalliselta ja hivenen ”katolilaiselta”. Mariastahan siinä vain lauletaan, eikö totta!

Tämä laulu ei ole kuitenkaan alunperin suomalainen. Se on koitoisin saksankielisestä Euroopasta ja siellä kovasti tunnettu. Saksassa asuessamme tutustimme sen alkukieliseen versioon, ja se alkoi kiinnostaa meitä. Lähdimme tutkimaan sitä lähemmin – ja löysimme varsin erilaisen laulun kuin aikaisemmin tuntemamme suomalainen versio.

*Maria durch ein' Dornwald ging
(Thüringen, 1500-luku)*

*Maria durch ein' Dornwald
ging.*

*Kyrieleison!
Maria durch ein' Dornwald ging,
Der hatte in sieben Jahr'n kein Laub
getragen!
Jesus und Maria.*

*Was trug Maria unter ihrem Herzen?
Kyrieleison!
Ein kleines Kindlein ohne Schmerzen,
Das trug Maria unter ihrem Herzen!
Jesus und Maria.*

*Da hab'n die Dornen Rosen getragen.
Kyrieleison!
Als das Kindlein durch den Wald getra-
gen,
Da haben die Dornen Rosen getra-
gen!
Jesus und Maria.*

*Wie soll dem Kind sein Name sein?
Kyrieleison!
Der Name, der soll Christus sein,
Das war von Anfang der Name sein!
Jesus und Maria.*

*Wer soll dem Kind sein Täufer sein?
Kyrieleison!
Das soll der Sankt Johannes sein,
Der soll dem Kind sein Täufer sein!
Jesus und Maria.*

*Was kriegt das Kind zum Patengeld?
Kyrieleison!
Den Himmel und die ganze Welt,
Das kriegt das Kind zum Patengeld!
Jesus und Maria.*

*Wer hat erlöst die Welt allein?
Kyrieleison!
Das hat getan das Christkindlein,
Das hat erlöst die Welt allein!
Jesus und Maria.*

(<http://ingeb.org/spiritua/mariadur.html>)

KRISTUS, VAPAHTAJA

Niin laulun sanat kuuluvat saksaksi. Tähän tapaan ne puolestaan voisi kääntää suorasanaisesti suomeksi. *Kyrie eleison!* (Herra, armahda) –huudahdukset ja ”Jeesus ja Maria” –kertosäkeet jätämme välistä pois:

*Maria kulki piikkipensaikon halki.
Maria kulki piikkipensaikon halki. Se ei ollut tuottanut yhtään lehteä seitsemään vuoteen.*

*Mitä Maria kantoi sydämensä alla?
Pientä lasta, tuskia vailla; häntä Maria kantoi sydämensä alla.*

Silloin piikkeihin puhkesivat ruusunkukkaset! Kun Lasta kannettiin metsän halki, silloin kantoivat kukkia kuolleet oksat.

*Mikä pitää lapsen nimeksi tuleman?
Sen pitää ’Kristus’ oleman; se oli Hänen nimensä alusta asti.*

Kenen pitää lapsi kastaman? P. Johanneksen pitää kastajan oleman; hänen pitää lapsi kastaman!

*Mitä saa lapsi kummilahjakseen?
Taivaan ja koko maailman saa lapsi kummilahjakseen!*

Kuka yksin on lunastanut maailman?

Sen on tehnyt Kristuslapsi; Hän yksin on lunastanut maailman!

Maria on tässä laulussa siis vain se ”Herran piikanen”, jonka Raamatussa tunnettiin: Jumalan palvelijatar, joka Pojassaan ottaa Jumalan itsensä uskossa vastaan. Maria kantaa sydämensä alla Jeesusta, mutta Jeesus tekee kaiken. Jeesus pelastaa maailman. Jeesus sovittaa syntimme ja lunastaa meidät, emme me itse, ei myöskään Maria.

Entä ruusu orjantappurapensaasista? Mitä tarkoittaa kuollut maisema, joka muuttuu eläväksi, kun Maria kulkee Jeesus-lasta kohdustaan kantaen sen läpi? Joka on joskus kulkenut keskieurooppalaisen metsän piikkisessä karhunvatukkaryteikössä tai yrittänyt sikäläisessä puutarhassa raivata villiintynyttä ruusuviidakkoa, tietää, ettei maisema ole vain kuollut, vaan se on myös *paha* ja *vihamielinen*, haavoittava tai suorastaan tappava kuten sadussa prinsessa Ruususesta.

Mikä siis on tämä kuollut, vihamielinen maisema, joka puhkeaa kukkaan, kun Jeesus-lapsi kulkee Marian kohdussa sen läpi. - Eiköhän se ole *meidän sydämemme!*

JEEKSEN SYNTYMÄ – MEIDÄN ELÄMÄMME

Me olemme syntiin kuolleita, kuivia ja hedelmättömiä orjantappurapen-

saita ja pahempaakin: me *vastustamme* elämää ja hyvyyttä, Jumalan hyvyyttä joskus kuolemaan asti. Kun Jeesus kuitenkin joulun evangetiumissa kulkee sydämemme läpi, synnyttää uskon ja asettuu meihin asumaan, *kuollut herää henkiin*. Pyhän Hengen voimasta kuivuneisiin oksiin puhkeavat *uskon ja rakkauten* punaiset ja valkoiset ruusut. Kuolleet, piikkiset oksat ”kantavat” kukkasia. Jeesus sikiää hengellisesti uskovien sydämessä, niin kuin Hän todellisesti sikisi Pyhästä Hengestä Marian sydämen alla.

Saako Jeesus tänä jouluna kulkea seurakunnassaan meidän sydämemme kuolleen ryteikön halki? Kirkossaan Hän joka tappauksessa on! Siellä ovat Hänen seimensä ja kapalonsa, *sana ja sakramentit*.

Saako Jeesus suloisella Joulun evangetiumilla virvoittaa kilvoituksen raskaassa erämaassa kuivuudesta kärsivää sieluumme? Saako Hän ehtoollisessa elvyttää omalla ruumiillaan ja verellään meissä sen Jumalan

lapsen, joka kasteen lahjan jälkeen on synnin tähden kuolemaisillaan? Saammeko Hänen armostaan jouluna puhjeta uudelleen kukkaan?

Varmasti saamme! Kirkko, uskovien seurakunta, jonka hengellinen esikuva on neitsyt Maria, kantaa sanansa ja sakramenteissa Jumalan Pojan meidän sydämemme huoneeseen aina uudelleen ja uudelleen. Herra itse vaikuttaa meissä uskoa syntiimme sovittukseen Hänessä ja rakkautta Häntä ja kaikkia Hänen luotujaan, mutta erityisesti uskonveljiä ja –sisaria kohtaan tässä pimenevässä, kuollessa maailmanajassa, niin että meistä tulisi Hänen valonsa kantajia – että Maria saisi kantaa sydämensä alla Kristusta kaikkialle sinne, missä Häntä ei vielä edes tunneta, sinne, missä synnin piikit raatelevat langennutta ihmiskuntaa ja missä tukahdutaan maailman murheisiin ja huoliin. ■

LAPSEN EVANKELIUMI

☞ KIMMO JAATILA

📖 SAN GIOVANNINO DEI CAVALIERI, BICCI DI LORENZO, NATIVITÀ

Heidän siellä ollessaan tuli Marian synnyttämisen aika, ja hän synnytti pojan, esikoisensa. Hän kapaloi lapsen ja pani hänet seimeen, koska heille ei ollut tilaa majapaikassa. (Luuk 2:6-7)

Nämä halvoilta vaikuttavat jakeet on helppo sivuuttaa jouluevankeliumissa. Tai sitten on helppoa alkaa voivottelemaan, kuinka majatalossa ei ollut tilaa Jeesukselle ja Marialle sekä Joosefille. On toki syytä tänäkin jouluna kysyä, onko Jeesuksella tilaa elämässäni ja sydämässäni vai kehotanko häntä menemään naapuriin. Emmekä tietenkään saa unohdtaa niitä tuhansia ja taas tuhansia lapsia, joille ei ole tilaa kotona – viemäriputkistoissa sen sijaan on.

Mutta kuitenkin: joulun sanoma ei sittenkään avaudu tätä kautta. Olemme tekemisissä sellaisen asian kanssa, joka avautui itselleni eräänä marraskuisena maanantaina aivan erityisellä tavalla. Esikoisemme syntyi maailmaan. Tuolloin sen ymmärsin: lapsi on lahja!

Noin viiden minuutin ikäisenä synnytyssalin lämpölampun alla esikoispoikamme tarttui sormeeni ja katsoi sinisillä silmillään suoraan silmiini. Siitä muutaman minuutin kuluttua tuo Jumalan luoma ihme nukahti syliini. Ja ajattele: maailmankaikeuden Herra on jouluyönä ollut aivan samanlainen vanhemmistaan riippuvainen pieni käärö. Kaikkien tarpeidemme täyttäjä on ollut täysin riippuvainen vanhempiensa antamasta ravinnosta. Turvamme ja auttajamme hädän hetkellä on tarvinnut vanhempiensa turvaa, lämpöä ja apua. Hän, jonka puoleen ihminen kääntyy suojaa hakeakseen, on etsinyt suojaa vanhempiensa kasvoilta. Yömmä vartija on itse nukahtanut vanhempiensa syliin. Voi-

ko Jumala enää syvemmin sitoutua ihmiskuntaan?

Eräs tunnetuimpia kompakysymyksiä, jolla Jumalan kaikkivaltiuutta koetellaan, on seuraavanlainen: ”Jos Jumala on kaikkivaltias, voiko hän luoda niin ison kiven, ettei jaksaa nostaa sitä?” Vastaa miten tahansa, niin Jumala joutuu luopumaan kaikkivaltiuudestaan. Mutta tämäkin ongelma saa ratkaisunsa jouluyönä. Jumala voi tulla niin heikoksi, että hän ei jaksaa kantaa edes ristin poikkipuuta. Jouluyönä kaikkivaltias Jumala teki itsestään niin heikon, että hän ei jaksanut pitää edes päätään pystyssä, vaan tarvitsi äidin tai isän kättä avukseen. Kaikkivaltias Jumala kätkeytyy heikkouteen – ja on samalla kaikkivaltias. Kaikkivaltias Jumala oli maailmassa niin havaittavalla tavalla, että hänet saattoi ottaa syliin. Sama Jumala kuitenkin herätti Jeesuksen kuolleista pääsiäispäivänä.

Lapsi on lahja. Jumala tulee Jeesuslapsessa ihmiseksi ja lahjoittaa hänessä kaiken, mitä tarvitsemme tässä elämässä ja tulevassa. Mutta kuka tämän lahjan saa omakseen? Jeesuksen mukaan taivaan valtakunta kuuluu lasten kaltaisille. Tätä on yritetty hurskaasti selittää siten, että lapset ovat nöyriä ja vähään tyytyväisiä ja ottavat kaiken kyselemättä vastaan. Reilun kahden viikon kokemuksella sanon, että tämä on pötypuhetta. Vastasyntynyt on vaativa olento. Hän vaatii kaiken huomion itsekäästi itselleen. Jos hänellä on jokin tarve, hän ilmaisee sen kovaäänisesti, oli vuorokaudenaika mikä tahansa. Aina vanhemmat eivät edes ymmärrä, mikä on vialla. Silloin isä ja äiti ovat ymmällään lapsensa kanssa. Ja innolla jo odotan poikamme kyseleystä. Silloin viimeistään kaikki asiat tulevat kyseenalaistetuiksi.

Mutta juuri tässä on evankeliumi. Lapsen ei tarvitse muuttua nöyräksi ja vähään tyytyväiseksi – eli aikuiseksi – jotta voisi uskoa Jeesukseen Vapahtajana. Eikä tarvitse sinunkaan. Itsekkäänä, vaativana ja kovaäänisenä saat ottaa Jeesuksessa vastaan syntiesi anteeksiantamuksen. Kyselevänä, kyseenalaistavana ja tyytymättömänä saat valmiin, ihanan lahjan.

Miksi sitten Jeesus asetti tällaisen mahdollottoman olennon taivaan valtakunnan esikuvaksi? Ensinnäkin siksi, että taivas on avattu mahdolltomia varten. Jos taivaan valtakunta kuuluu niin mahdollottomalle olennolle kuin lapselle, et sinäkään jää sen ulkopuolelle. Toiseksi: mikä onkaan into, jolla nälkäinen pieni lapsi käy imemään äitinsä rintaa. Olisi pa meillä edes pieni määrä tuosta innosta käydä nauttimaan syntien anteeksiantamuksen ja autuuden lahjoja. Suotta ei apostoli Pietari kirjoita: *”Niin kuin vastasyntyneet lapset tavoitelkaa puhdasta sanan maistaa, jotta sen ravitsemina kasvaisitte pelastukseen. Olettehan te maistaneet Herran hyvyyttä.”* Kolmanneksi: se, mikä maailmassa on heikkoa ja vähäpätöistä, on Jumalalle arvokasta ja voimallista. Haavoittuvassa Jeesuslapsessa oli läsnä koko Jumala täyteys. Kukapa olisi arvannut, että tästä Marian esikoispojasta sanotaan myöhemmin näin: *”Kun Jumala jälleen tuo Esikoisensa maailmaan, hän sanoo: - Kaikki Jumalan enkelit kumartakoot häntä.”* ■

PIISPA ARNE OLSSONIN JOULUTERVEHDYS

☞ SUOM. SATU SAVOLAINEN 📷 LUTHER-SÄÄTIÖ

Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valkeuden; jotka asuvat kuoleman varjon maassa, niille loistaa valkeus. (Jes. 9:1)

Seitsemänsataa vuotta ennen Jeesuksen syntymää Jesaja sai välittää profetian suuresta valkeudesta, joka valaisisi maailman ja ihmisten pimeyden. Profeetta myös kertoo, kuka tämä valo on kun hän lausuu: *Sillä lapsi on meille syntynyt, poika on meille annettu, jonka hartioilla on herraus, ja hänen nimensä on: Ihmeellinen neuvonantaja, Väkevä Jumala, iankaikkinen isä, Rauhanruhtinas* (Jes. 9:5).

Lapsi syntyi köyhänä Neitsyt Mariasta. Pysähdyimme joka joulu tämän ihmeen äärelle. Jokaisen lapsen syntymä on ihme. Mutta Jeesuksen syntymään liittyi jotain erityistä. Profeetta kutsuu lasta jumalallisilla nimillä. *Väkevä Jumala, Iankaikkinen isä.* Hän on *ihmeellinen neuvonantaja ja Rauhanruhtinas.* Jeesus-lapsi on Jumala. Jumala lepää Betlehemin seimessä. Jumala tuli ihmiseksi. On kyse *inkarnaatiosta*, lihaan tulemisesta. Jumala tuli *”in carnis”*, ihmisen hahmoon. Oi mikä ihme! Tällainen Jumala meillä on. Palvokaamme häntä ikuisesti!

Vastasyntynyt ei poikennut näöltään muista lapsista. Kuitenkin seimen lapsi oli merkittävin lapsi, joka koskaan on syntynyt. Sillä Jeesuksen kautta saamme tietää Jumalasta kaiken tarpeellisen. Jeesus sanoi keran: Joka on nähnyt minut on nähnyt Isän. Saamme tuntea Jumalan Jeesuksessa Kristuksessa. Saamme – jos tahdomme olla tekemisissä Jeesuksen kanssa – yhteyden Jumalaan. Jeesus syntyi sovittaakseen meidät Jumalan ja toistemme kanssa. Niin että voimme elää synnit anteeksi an-

nettuina, armahdettuina, pelastuneina. Vapaina rakastamaan Jumalaa koko sydämestämme ja välittämään toisistamme rakkaudessa.

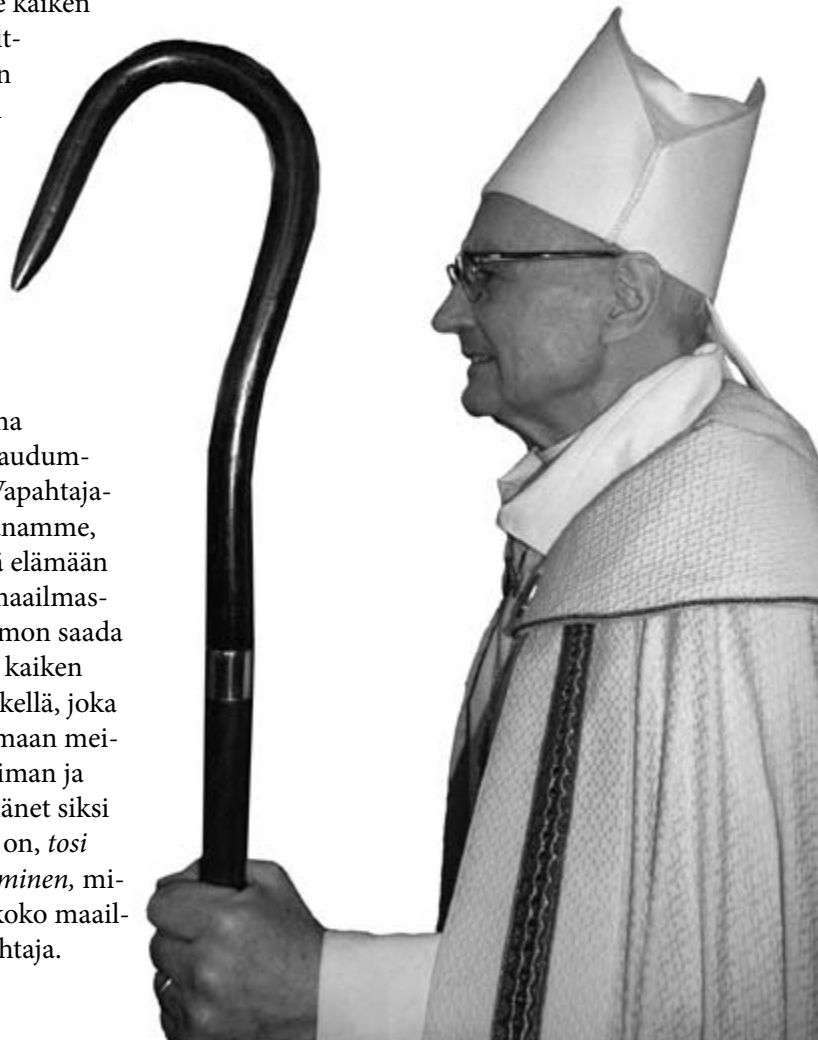
Jeesus-lapsessa olemme saaneet Vapahtajan. Olemme saaneet juuri sen Vapahtajan, jota kaikki ihmiset tarvitsevat. Laulamme useissa virsissä, miten Jeesus taistelee puolestamme ja kärsii kuoleman tuskan, jotta sydämemme saisi rauhan ja taivas aukenisi meille. Hän tuli olakseen Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnin, myös sinun ja minun.

Vastasyntynyt lapsi ja Vapahtaja. Tämä on Jumalan joululahja meille myös tänä jouluna. Ottakaamme se kiitollisina ja iloiten vastaan. Saasen ilmaiseksi. Jumala odottaa vain, että jätät Hänelle kaiken mikä sinun tarvitsee jättää. Kaiken sen, mikä ei sovi Jumalan läheisyyteen, kaiken uskottomuuden ja tottelemattomuuden Jumalan käskysten suhteen.

Kun Jumalan sana apunamme turvaudumme Jeesukseen Vapahtajanimme ja Herranimme, hän auttaa meitä elämään tässä pimeässä maailmassa. Hän antaa armon saada tunnustaa häntä kaiken pakanuuden keskellä, joka pyrkii tunkeutumaan meihin. Saamme voiman ja ilon tunnustaa hänet siksi joka hän todella on, *tosi Jumala ja tosi ihminen*, minun ja sinun ja koko maailman ainoa Vapahtaja.

Näillä muutamilla sanoilla tervehdin kaikkia teitä ystäviäni, uskonveljiä ja –sisiä ja toivotan teille siunattua joulua, jolloin seurakunnassa ja kodeissa ylistetään ja palvotaan Jumalan ainosyntyistä Poikaa. Ajatelkaa, meillä hauraila, heikoilla ihmisillä on tällainen Jumala ja Vapahtaja! Olkaamme rohkeita, varmoja uskossamme ja iloisia tunnustuksessamme täällä maailman pimeydessä. Meillähän on sanomana Valo, jota pimeys ei koskaan enää saa valtaansa.

Ja Poika kuuli Isäänsä / ja jätti kirkkaan taivaan. / Niin syntyi tänne neitseestä / hän veljekseni vaivaan, / näin herruutensa salaten / hän otti muodon ihmisen, / hän vangitsijan voitti. ■

”HERRA, HÄN HAISEE JO!”

✍ SAKARI KORPINEN 📷 LUCA SIGNORELLI

Vähää ennen kuolemaansa kirkkoherra Gunnar Rosendal selvitti 1982 oman kirkkonsa elämää ja opillisia muutoksia. Hän osoitti kirkostaan, miten Jumala sanan ehdoton totuus on tehty suhteelliseksi ja hylätty. Hän päätyi puhumaan ”saatanallisesta periodista”. Monet vakaat kristityt paheksuivat tuolloin Rosendalin arviota, vaikka toinenkin kunnioitettu kirkonmies, tuomiorovasti Per-Olof Sjögren puhui ”uskonnon vaihdoksesta” Ruotsin kirkossa. Tänä syksynä monien silmät ovat vihdoinkin avautuneet!

Ruotsin kirkossa asetettiin 8.11.2009 Härnosandin piispaksi suomalais-syntyinen Tuulikki Koivunen Bylund ja Tukholman piispaksi Eva Brunne Caroline Krookin jälkeen. Koivunen Bylundin toimiessa Upsalan tuomiorovastina esitettiin tuomiokirkossa rivo ja Kristusta pilkkaava Ecce homo näyttely, jota tuomiorovasti puolusti voimakkaasti. Brunne elää Ruotsin nykyisen lain mukaisessa lesbosuhteessa.

Ruotsin kirkon musta torstai oli 22.11.2009. Silloin kirkolliskokous irrottautui yhä räikeämmin pyhästä Raamatusta. Se päättyi Kirkkohallituksen esityksestä ’sukupuolineutraaliin avioliittokaavaan’. Ruotsin kirkko alkaa vihkiä avioliittoon siis homopareja. Ja kuten Tuulikki Koivunen Bylund totesi ollessaan vihkimässä Porvoon uutta piispaa, Suomi tulee viiveellä perässä.

SELKEÄ ÄÄNI KENIASTA

Monet kirkot ja kristityt ovat murheellisenä todenneet tämän luopu-

muksen. Baltian luterilaisten kirkkojen (Latvia, Liettua, Viro ja Inkeri) julkilausuma Ruotsin kirkolle ja irrottautuminen ehtoollisyhteydestä tapahtui jo näitä päätöksiä ennen. Kaksi vuotta sitten selvitti Latvian arkkipiispa Janis Vanags Kristiinas-
sa Baltian luterilaisten kirkkojen raamatullis-tunnustuksellista julkilausumaa. Nyt myös Kenian ev.lut. kirkko antoi julkilausuman. Viitattaen samalla Amerikan suurimman luterilaisen kirkon (ELCA) tämän syksyn homoliittopäätöksiin se toteaa julkilausuman johdannossa :
”Nyt emme voi kuin surren ihmetellä sitä, kuinka Ruotsin kirkko, joka uskonpuhdistusaikana oli Raamatullisen reformaation tukipilari, on nyt valinnut luopumuksen tien vihkiesään itselleen lesbopiispan.” Julkilause-
sumassa *”tuomitaan mitä jyrkimmin tämä surkea ja raamatunvastainen kehitys kirkossa”*. Kenian kirkko sanoo suoraan: *”Nämä kirkot ovat hylänneet sen uskon, jota kristikunta on aina tunnustanut, aina apostoleista ja kirkkoisista asti, ja joka yhä tunnustetaan vanhan kirkon uskontunnustuksissa. Nämä kirkot ovat avoimesti hylänneet Raamatun aseman Jumalan sanana.”* Kenian kirkko on pysynyt myös painostuksesta huolimatta naispappeuden vastustajana. Julkilausemassaan se tuo tämän myös selkeästi ilmi: *”Tahdomme muistuttaa niitä luterilaisia kirkkoja, jotka vihkivät naisia sanan ja sakramenttien hoitamisen virkaan, että tämä onneton käytäntö on kristikunnassa uutuuus, joka alkoi vasta viisikymmentä vuotta sitten, ja todellakin on ’hengellisen lesbolaisuuden’ lähde aikamme kirkoissa.”*

Samoin kuin aikoinaan Paavalin synodin julkilausumassa todetaan partnerilain estämiseksi, Kenian kirkko sanoo, että Ruotsin kirkon päätös liittyä ihmisen pelastumiseen: *”Tämä ratkaisu - mikä lienee kaikkein vakavinta! - ei ole mitään vähempää kuin sen muuttavan rakkauden voiman kieltämistä, jonka me tunnemme pelastajassamme Jeesuksessa.”*

KIRKON JATKUVUUDESTA HUOLEHDITAVA

Ruotsin kirkossa on siellä täällä karitsaisia, jotka seuraavat Hyvän Paimenen ääntä pyhän Raamatun uskossa ja uskonpuhdistuskirkon elävinä jäseninä. Siellä on edelleen maantieteellisissä seurakunnissa paimenia, tosin ikäloppuja, jotka kaikesta pilkasta ja suoranaisestä vainosta huolimatta kaitsevat heille uskottua laumaa jakamattoman ja muuttamattoman oppitunnustuksen ja virkalupauksensa mukaan. Siellä on edelleen yhteisöjä, joille pyhän Raamatun ilmoitussana on elinehto ja ne kuuluttavat jumalallista totuutta sielujen autuudeksi. Mutta Ruotsin kirkon kirkkohallitus piispoineen ja tuomiokapituleineen sekä suuri enemmistö työntekijöineen ja jäsenineen ei ole vain hengellisesti sairas, vaan hengellisesti täysin kuollut. Tämä joukko on Antikristuksen asialla. Suurella murheella huokaamme Herrallemme Ruotsin kirkosta: *”Herra, hän haisee jo”* (Joh. 11 :39). Mutta Häneltä, jolla on valta sanallaan luoda uutta elämää, me rukoilemme, että raamatullis-tunnustuksellinen kirkollisuus saisi jatkoa ja vahvistua Lähetyshiippakunnassa Ruotsissa ja Suomessa. ■

Heinola:

Sunnuntaina klo 15 Pääsinniemen rukoushuone Jousantie 24.1.

Helsinki: Markus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Annankatu 7 sekä 25.12.

Hämeenlinna: Matteus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Tykistötie 13 sekä 25.12.

Iisalmi

Sunnuntaisin klo 17 Satamakatu 5 27.12., 17.1., 31.1.

Imatra:

Sunnuntaina klo 15.00 Teppanalan rukoushuoneella 10.1.

Joensuu: Nehemia-yhteisö

Sunnuntaisin klo 17 Tikkamäentie 8 10.1., 17.1., 24.1.

Jyväskylä:

Sunnuntaisin klo 17 Ilmarisenkatu 18 20.12., 3.1., 17.1.

Kajaani: Filippus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Väinämöisenkatu 13 sekä 25.12.

Kerava:

Sunnuntaisin klo 17 Lapilantie 19 20.12.

Kokkola:

Sunnuntaisin klo 17 Pitkäsillankatu 17 b 20.12. 10.1., 24.1.

Kouvola: Paulus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Väinöläntie 21 sekä 25.12. klo9–, ei messua 27.12.

Kuopio: Pietari-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Saastamoisenkatu 10 sekä 25.12.

Lahti: Samuel-yhteisö

Sunnuntaisin klo 10 Uudenmaankatu 14 20.12., 10.1., 24.1.

Mikkeli: Tiitus-yhteisö

Sunnuntaisin klo 17 Rouhialankatu 2 27.12. 10.1.

Oulu: Timoteus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 10.30 Tuulimyllynkatu 18

Pori: Sakkeus-yhteisö

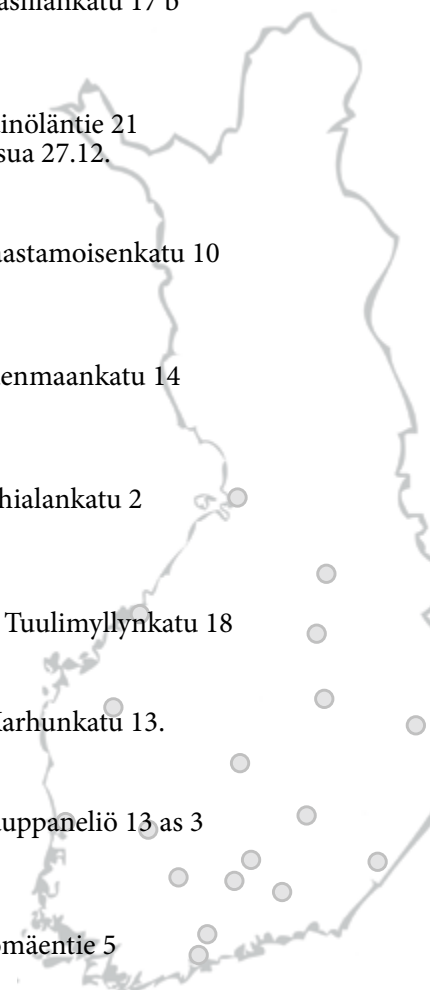
Joka sunnuntai klo 11. Karhunkatu 13.

Seinäjoki: Luukas-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Kauppaneliö 13 as 3 25.12.

Tampere: Johannes-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Ilomäentie 5 sekä 25.12. 6.1.

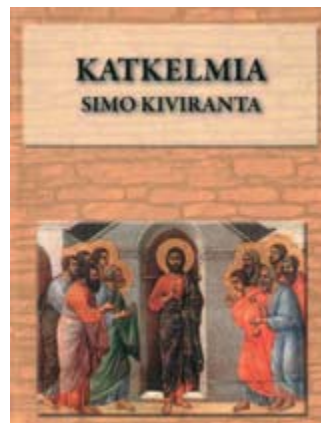
TILAA KIRJAUUTUDET!

Tuntomerkkien kirkko

15 EUR

221s.

Katkelmia – Simo Kiviranta Haastatteluista koonnut Helena Simons

320 s.

25 EUR

Tilaukset: Eeva Pitkäranta 050-5225855, tiedotus@luthersaatio.fi

Pyhäkön Lamppu

Päätoimittaja: Juhana Pohjola

Toimitussihteeri: Esko Murto

Tilaukset: 050-5225855

eeva.pitkaranta@luthersaatio.fi

Taitto: Forceimage Ay. (www.forceimage.com)

Paino: Myllypaimo Oy

ISSN 1457-9901

Nordea 101230-209260

TUOREET VANHEMMAT JOULUN ODOTUKSESSA:

”Tällaiseksi pieneksi vauvaksi syntyi maailmankaikkeuden Luoja!”

≡ ESKO MURTO

📷 HILPI JENU

Dani ja Anna-Pauliina Puolimatka ovat Helsingin Markus-yhteisön vakiokävijöitä, varsin nuori aviopari ja nyt lähes uunituoreet vanhemmat. He ovat myös teologian opiskelijoita, mikä seikka lienee parisuhteen kannalta sekä haaste että vahvuus.

– Kyllä me välillä kinastelemme teologisista kysymyksistä, joten siinä mielessä kai yhteinen ala on haaste, Dani kommentoi.

– Teologia on alana sellainen, että se koskettaa syvästi myös omaa olemassaoloa ja ajattelua. Siksi on hyvä, että voi jakaa nekin kipuilut oman puolison kanssa, Anna-Pauliina jatkaa.

Molemmat ovat sitä mieltä, että seurakuntayhteys on teologian opiskelemisen kannalta iso etu.

– Ehkä seurakunnan keskellä elämisestä saa hiukan suhteellisuudentajua erottaa tärkeät kysymykset vähemmän tärkeistä, Anna-Pauliina tuumii.

– Ja emmehän me opiskele koulua, vaan elämää varten, Dani toteaa.

– Seurakuntayhteydessä eläminen antaa selkeän päämäärän ja tavoitteen opiskeluun. Siinä näkee, kuinka kokonaisvaltaista pastorin työ on – tarvitaan muutakin kuin vain pään tietoa.

Nuori aviopari sai marraskuun lopussa ryhtyä toteuttamaan myös vanhemmuuden kutsumusta, kun perheeseen syntyi Lilja-tytär. Suuren ja peruuttamattoman

elämänmuutoksen myötä heille on tullut konkreettisemmaksi se, mitä tarkoittaa kun tulevaisuus on Jumalan kädessä.

– Samalla huomaa, ettei voi toteuttaa itseään rajattomasti ja valita mitä tahansa. Lapsen saaminen rajaa vallinnanmahdollisuuksia, mutta toisaalta myös tuo niitä lisää, Anna-Pauliina kertoo.

Joulun lähestyessä vauvan kanssa elämistä opetellut pariskunta on myös miettinyt uudella tavalla Kristus-lapsen syntymää.

– Oman lapsen syntymä on tehnyt Jumalan Pojan syntymän ihmeen paljon konkreettisemmaksi. Olen monta kertaa tyttäreni nukkuessa sylissäni ihmetellyt sitä, että tällaiseksi pieneksi vauvaksi syntyi kerran maailmankaikkeuden Luoja ja Herra. Se tuntuu täysin uskomattomalta ja käsittämättömältä. Kristuksen syntymä on todella ihmeellinen Jumalan mysteeri ja salaisuus, Dani kuvailee.

– Onhan meidän tilanteessamme jotain samaa – me kaksi, pieni lapsi ja joulun aika, Anna-Pauliina kertoo.

– Vaikka kyllä erojakin löytyy: meillä syntinen lapsi ja synnytys turvallisessa sairaalassa, Marialla ja Joosefilla synnitön maailman Vapahtaja ja luomusynnytys tallissa! ■